

APOKRIFOK ÉS SPIRITUÁLISOK

Megnyilvánul a Megnyilvánulatlan

Miközben az Egyház szeretne egy nagy kódát (zárat) tenni szent iratainak végére, kettős támadással kell szembenéznie. Az egyik a múltból jön: az apokrif irodalom egyre bővülő tára, mely „izgalomban tartja” a hitetlen tömegeket is, a másik pedig szemből jön: a spirituális mozgalom.

Az elsőt egy „eredetiség vizsgálattal” vissza tudja tartani. Hiszen már régóta nem fér kétség ahhoz, hogy Pál iratai születtek meg elsőként, a Krisztus utáni 50-60-as években. Majd az Evangéliumok, melyek közül Jánosé a legkésőbbi, de az is megíratott az első század végéig. Így az apokrifok a maguk III.-IV. évszázadi datálásukkal számításon kívül maradnak. Nem „eredetiek”. De ezzel nincs megoldva a dilemma tartalmilag. Annál is inkább, mivel a számok itt is elkezdenek beszélni: Az Egyház ugyanis nem tud elszámolni Jézus gyermekkori 7 évével Egyiptomban (ahol valószínűleg be volt iskolázva!) és ifjúkori 18 évével. 12 éves korától 30 éves koráig. Ez azt jelenti, hogy Jézus a 33 évéből mindössze 8 évet élt Izrael fiai között és 25 évet nem Izraelben töltött. Mindez biztosra vehető az Egyház és az apokrifok egybeeső ismeretei szerint. Az Egyház obligon kívül hagyja ezt a nagyon is figyelemre méltó ténytet és ennek tudatában is képes arra, hogy stornírozza az apokrif iratokat. Nemcsak hogy elmegy a tények mellett, de még arra a blőd értelmezésre is képes, hogy Jézus az apja mellett, vagyis az ács József mellett volt „segédmunkás” az ú.n. „holt időben”. Ez botrány! Az apokrif irodalom viszont éppen ezt a korszakot látszik fémmjelezni, amikor Jézus ezotérikus tanításainak bizonyítékaival jön elő.

A kodifikált Szent Iratok (Szentírás) tehát újból és újból megmérettetnek kívülről, az egyre karakterisztikusabbá váló spirituális mozgalomtól, és „feszegettetnek” belülről, az apokrif irodalom népszerűsítése kapcsán.

Ezekkel a törekvésekkel szemben az intézményesült Egyház magát biztos talajon akarja tudni. Zsinati határozatai (kr.u. 325 Niceától a II. Vatikáni Zsinatig 1962-65) alapjain áll, amelynek szolgálatába állítja a Bibliát, amelyet magának szerkesztett, – kezdetektől fogva hierarchikus alapon és a hatalomért való bölcs előrelátással. Semmi sem akadályozta doktrinái megalkotásában, amelyek megrögzött tradicionalizmusba feneklenek meg. Így nem is csodálkozhatunk azon, hogy a Biblia tanítása az „átkozott, aki hozzátesz, vagy elvesz a Kinyilatkoztatásból” – gondolattal fejeződik be (Jel,22,18-19, v.ö. 5Móz 4,2; 12,32; Péld 32,6; Gal 1,6-8.

JELENÉSEK

A Teremtő – mindettől függetlenül – folyamatosan üzeneteket küld az Emberiségnek jelenések által. Ezek között kardinálisak **Mária** titokzatos **megjelenései**, amelyek mindig egy fontos történelmi esemény előjeleiként foghatók fel, mintegy figyelmeztetésként. Nem az a dolgunk, hogy ezeket ujjhegyre szedjük, csupán két fontosat emelünk ki, mintegy érdekességképpen.

1532-ben, amikor a reformáció osztotta meg Európát, Mária megjelent a mexikói **Guadalupe**-ban. Mindez télen történt, de ez nem akadályozta meg a Szűzanyát, hogy rózsával kedveskedjen Juan Diegonak. A papja előtt a mégnagyobb nyomaték kedvéért **Juan köntösére „vetítette” az aznapi csillagképet a mennyboltról. Ez a jelenség mindmáig látható a kiállított darabon, - a kételkedők legnagyobb megütközésére.**

Vegyünk egy másik esetet a **zsidó-palesztin úgynevezett „hatnapos háború” (1967) előtt. Mária Kairoban jelent meg egy kopt templom kupoláján.** Először a tűzoltókat akarták hívni, de hamarosan kiderült, hogy természetfeletti jelenségről van szó. Az ország **akkori elnöke Nasszer** volt. **A televízió két héten keresztül közvetítette,** amint Mária felhőből kilép a kupolára. – A világhatalmak „rettenetét” váltotta ki a jelenség. Nem csupán a Szovjetunióban, de Amerikában is hírzárlatot rendeltek el.

Jézus is megjelent többször. Nem mondunk most el történeteket, csupán az Irgalmas Jézus megjelenését említjük a lengyel **Fausztina Kovalszka** nővérnek. A tanúság egy festmény formájában járja a világot, Naplójával, melyben megírja Jézus üzeneteit, kiadták számos nyelven. II. János Pál szentté avatta őt és a Húsvét utáni vasárnapot az Irgalmasság Vasárnapja néven új ünnepnappá jelölte ki. – Szorosan ide tartozik a magyar **Kindelmanné Szántó Erzsébet misztikus kapcsolata Jézussal és Máriával,** amely a **Szeretetláng** – immár világszerte elterjedt – **mozgalom** létrehívója.

Eucharisztikus csodák is történtek. **Bolzanonak, Orvietonak** utána lehet nézni a neten. Számunkra a **Buenos-Aires-i** átlényegülés lehet a legizgalmasabb, aminek **Ferenc pápa (Borgoglio püspök) is tanúja volt.** Ő rendlte el ugyanis, hogy a vérré vált ostyát 3 hónapon keresztül őrizték a szentségtartóban. Nem történt a vér állagában változás, amit a továbbiakban laboratóriumi vizsálatoknak vetettek alá. Emberi vér igazolódott.
<https://www.youtube.com/watch?v=OtTegLYHg8Y>

Mindhárom megjelenési forma JEL és nem tanítás, amire igen nagy szükségünk van a természettudományok kihívásaival szemben.

A KÖVEKBŐL IS TUD FIAKAT TEREMTENI

A Teremtő – úgy látszik – nem engedi száját a Bibliával betömni. Továbbra is kinyilatkoztat, - vagyis tanít bennünket. Hogyan? Úgy hogy maga hív elő Jelölteket Üzenetéhez. Történik ez két síkon: egyrészt az emberi nívón, másrészt a Földöntúli dimenziókból metafizikai úton. Mi nem tartjuk magunkat ehhez a kettős síkhoz, hanem a tárgykörnek megfelelően hozzuk szóba őket, annál is inkább, mert „bemutatni” csak a földieket tudjuk.

Előljáróban

El kell mondani, hogy az egész Új Kinyilatkoztatást egy merőben új Istenkép megformálódása jellemzi, amelynek karakterisztikus jegyei már az Apokrifokban megtalálhatók. Így aztán nincs mentség, az Egyház vagy „megtér”, vagy elenyészik.

A következőkben az új üzenetek földi letéteményesei közül Eckhart Tolle és Neale Donald Walsch személyét vesszük szemügyre, - miközben „szóhoz engedjük” Seth (1962-69) RÉ (1981) és Kryon (1987-) földön kívüli Entitásokat.

Eckhart Tolle (1948-) Aligha találunk tőle egzaktabb lélekbúvárt (Joe Dispenza megközelíti). Ő – anélkül, hogy a bűn bármilyen olvasatát elővonná – fölfedezte a „romlást” az emberi személyiségben, továbbá meghatározta az emberi lélek hamis működésének mibenlétét és okait.

A középpontba önmagunk megtapasztalásának élményét helyezi. Ez a megtapasztalás lényünk lényegével való azonosulásunkban van, amely momentum összeköt bennünket a Legfelsőbb Létezővel. Ez a kapcsolódás csak a MOST-ban érhető el. Könyvének is ezt a címet adta: „**A Most Hatalma**”. Erre a lényegérzésre (nem csak lényeglátásra!) tanít, amellyel kijövünk az elme hajszolta egónkból és nem fogadjuk el annak irányító hatalmát. Kiáll amellett, hogy mi nem az egónk vagyunk, aki képzettségből, (beképzeltségből), hamis vágyakból, hivatásból, stb. rakja össze magát, és bennünket vagy a múltba, vagy a jövőbe való kutakodásra kényszerít. Felismerésével, - noha nem tartozik egyik valláshoz sem -, minden vallás pasztorális szolgálatának előszobájaként szolgál.

A vallásos emberek mondhatják, hogy a megélt MOST nem újdonság, mert az Istennel kapcsolatban minden imában meglehet élni ezt az összefonódást, hiszen a jelenlét legbiztosabb bizonyítéka a kommunikáció, azon belül is a beszéd. De ugyanakkor **rendre előfordul, hogy a fegyelmezetlen ego számúzi Istent sodródó gondolatai, a jelenre és múltira irányuló reflexiói közé, így jelenléte nem tud hatékony lenni. Ezzel szemben lényegünk megélése közvetlen kapocs, beszéd sincs, csak TUDATOSSÁG.**

Fel kell figyelni arra a spirituálisokat karakterizáló adatra, hogy egyikük sem foglalkozik a bűnnel. Előrebocsátom, hogy ennek világszemléleti okai vannak, köztük az új Isten-felfogás, amely ezt a kérdést egyszerűen kiküszöböli.

Tolle-nak van egy rá jellemző Isten-definíciója: Ő a „Megnyilvánulatlan”. Ez teljesen logikus feltételezés, hiszen ha van Kinyilatkoztatás (megnyilvánulás), akkor lennie kell Ki-Nem-Nyilatkoztatásnak is. Azt véljük, hogy Eckhart Tolle ezzel a megjelöléssel Isten misztériumára gondol.

Neale Donald Walsch-t (1943-) a Teremtő Prófétájának tartom. **Általa a Teremtő megválaszolja a teremtés okát, méghozzá úgy mint Lényének Lényegét.** Azért hozta létre ezt a Világot, hogy önmagát megtapasztalja. Birtokában a tudásnak, mindenhatóságnak, örökkévalóságának már csak egyre **VÁGYOTT, AZ ÖNMAGA MEGTAPASZTALÁSÁRA.**

Ezt a „tuttit” már földön kívüli entitások „bementék” korábban is, de sosem volt ilyen pregnánsan megfogalmazva. Ezt a vágyva vágyott Önmegtapasztalást még senki sem tolmácsolta így. – Megjegyezzük, hogy a jelenségnek vannak teológiai definíciói, úgymint emanáció (Isten kiáradása), panteizmus (minden Isten, Isten mindenütt), de az Egyház központi tanítása által elutasítva.

Lássuk, hogy **Seth (entitás)** hogyan „fogalmaz”: „A létezés eszköz arra, hogy az EGÉSZ megismerje önmagát” (Jane Roberts: Seth megszólal 170.o.

<http://mek.oszk.hu/00100/00121/00121.pdf>). **RÉ** hasonlóan a teremtés alatt a Teremtő önmegtapasztalására utal (Az Egység Törvénye, 2. könyv 31/3. ülés 89.o.)

https://www.llresearch.org/library/the_law_of_one_hungarian/the_law_of_one_book_2_hungarian.pdf

Namármost, ha az Egységes és Végtelen Teremtő Önmegtapasztalásának vágya a Világ OKA, akkora a gonosz és ügylete beszorul a képletbe, és az „Unde malum?” (Honnan a gonosz) örök kérdése megválaszolható: a TEREMTŐBŐL kellett származnia és „inkarnálnia” az emberi szabad akarat („isteni tulajdonság”) megtámogatásával. Ez meg is TÖRTÉNT, - de már olvasatunkban nem egyenlő az „eredeti bűnnel”. Emez csak egyik szegmense annak a gyönyörű kibontakozásnak, amiben az Ember felismeri öazonosságát, észreveszi polaritását (nemiségét), mely folyamatok közepette érzelmi élete a sokadik hatványra emelkedik, **ÉS EZZEL MEGVALÓSÍTTJA A TEREMTŐ TÖKÉLETESEBB ÖNMEGTAPASZTALÁSÁT.**

Az Úgynevezett „bűneset” kiértékelésében besegít nekünk a RÉ nevezetű földön kívüli entitás Üzenete. Amikor fölteszik neki a kérdést, hogyan kell értelmezni Genézis 1. fejezete emberteremtését: „...és teremté Elohim az embert saját képére és hasonlatosságára, férfivá és nővé teremté azt” (1Móz 1,26-28). Azt mondja: „Gondoljátok ezt úgy, ahogy Ti a klónozást csináljátok”. Hát itt van a dolgok misztériuma: az embernek mintegy „klónozott lénynek” kellett magára találnia a következő „Ádám-Éva történetben” (1Móz 2-3.rész) hogy „idomítottból” valóságos, isteni lény legyen, szabadakarattal felruházott. Hogy a gonosz rajta keresztül bontogatta szárnyait? Hát ez is benne volt a Tervben és az Örökkévaló Bárány kezdettől fogva ezt ellensúlyozza. (ld. Jel.13,8; 21,22-23). De a gonosz bármit is tesz, teremtmény marad, - éppúgy mint az Istenek! Mindeközben óriásira megnövekednek a Teremtő esélyei a bennünk történő önmegtapasztalásra. Hát tulajdonképpen ezt szolgálják ki (teljesítik be) Genézis 2- 4. fejezetei, az emberölés bűnével megnövelve a tapasztalást.

Ez kérem fordulópont: el a Biblia idevonatkozó exegezisétől. Még akkor is, ha éppen én vittem tőkélyre az áteredő bűn eszméjét! (www.konvertita.hu)

A teremtés OKA nincs tisztázva a Bibliában. Csak a „HOGYAN-nal találkozunk. Így aztán – a bűnesettel orrba vágva – jön a jogos kérdés: Az „Unde malum?” (Honnan a gonosz). A mindent magában foglaló és megmagyarázó OK HÍJÁN vége-hossza nincs a teóriák gyártásának.

Ennek következtében a bibliai „bűneset” elbeszélése kezdettől fogva kétélű: mindig is ott van a kettősség: az Úr Isten kihívja maga ellen az embert a határ felállításával. Parancsot oszt és tilalmakat állít fel. Hol van az a bizonyos idilli („paradicsomi”) béke, amit az első emberpár szétzúzott? Soha nem volt! Ha ezt nem vesszük ÉSZ-re, akkor elmegy velünk (is) a szekér, és bedőlünk annak a fals magyarázatnak, (aminek én is évtizedeken át), hogy az emberré válás szent pillanata, a szabad választás nyomában született REFLEXIÓ szimpla bűnesetté alacsonyítható. – Kivéve az Egyházat, amely „felix Culpa”-t (boldog bűnt) emleget, mert hiszen mi is lenne a „megváltás teóriájával”, ha nem volna mire építeni. De a bűn „megállja a sarat”, ez a lényege, miszerint „eredendő” és „maradandó”.

Ezzel szemben az ÚJ ISTEN-ESZME, a Teremtő, aki magát megtapasztalni óhajtja a Teremtésben, szenzációs megoldást ajánl, - az Egyház(ak) megkerülésével: Önmagad

Megtapasztalása (Lényed Lényegének megélése) egybeesik az Ő Saját Megtapasztalásával.

A TEREMTŐ EBBEN AZ ÉRTELEMBEN MÁR EGYMAGA EVANGÉLIUM. RÁ gondolunk, - s máris együtt vagyunk! Hiszen LÉNYEGÜNK UGYANAZ!

Ezen a ponton érkezünk el az Apokrif Irodalomhoz, azon belül is Bácsfi (Eröss) Diána előadásához, mely a YouTube-on megtekinthető. Most a kivonatolt részből idézünk.

(https://www.youtube.com/watch?time_continue=1707&v=Hhweir-TNFk&feature=emb_title
Jézus 451-ben betiltott tanításai)

„...Továbbá Jézus azt mondja, hogy az ember eredetileg büntelen, tiszta, szabad, aki valamikor Istennél volt, és Jézus tanításának legfontosabb eleme, hogy az ember Istennel azonos jellegű, az ember testbe zárt fény. **Így mondja Jézus az egyik tiltott evangéliumban, hogy „Húsbilicsbe zárt Fény vagytok“; „Isten, akit a test börtönébe zártak“.**

Ezekben az iratokban tehát az van, hogy az emberi lélek fénytermészetű, Istennel azonos jellegű, amely eredeti állapotában Istennel volt azonos, ám valami féle pusztulás, változás folytán belekerült a földi átalakulások folyamatába, és addig kell folyton újraszületve más-más tesformában megtapasztalni az életet, amíg az addósságait le nem törleszti.

Péter egyszer megkérdezi: Mester, mikor mehetünk Haza? Jézus válasza egyszerű: (szó szerint): „Amint vágytok rá“. Amint Haza vágytok“.

Tulajdonképpen az eredeti tanításban az áll, hogy a szamszara, az újraszületés azért működik, mert a test táplálja a földi vágyakat, és a felejtést. Belenézünk a tükörbe: ez vagyok én. Azonosítjuk magunkat a földi testünkkel. **Minden ami velem történik, az a testemmel, az egómmal, az érzelmeimmel történik, de a lényem lényege, a lelkem, az érintetlen és várja csendben, hogy előléphessen.**

Gondolataink és érzelmeink által meghatározott tetteink következménye, hogy pókhálóként vonnak körül a bilincseink, amelyektől a halál sem tud bennünket megszabadítani, csak egy újabb élet-kísérlet. Egyre többször megszületünk és egyre jobban vágyunk erre a Országra, s amikor azt tudjuk mondani, hogy „Igen én fény vagyok a Fényből; Igen én a földön száműzött vagyok“, akkor a vágy forrón égeti a szívemet: „Haza szeretnék menni!“

Jézus azt mondja, hogy akkor a bilincs lehullik, s a kerék megáll. Akkor már nem kell tovább újra születnem. Az Atya vár. A tékozló fiú története ugyanez. Igazából az **egész jézusi küldetés mélységeit csak az apokrifokból lehet megérteni.**

Mi sokkal közelebb állunk Jézushoz, mint azok, akiknek őt az egyház sápadt bálványának mutatja be, aki előtt szégyellni kell magamat a bűneim miatt, ott térdelni előtte bűnvallóan.

Látni fogjuk, hogy az eredeti kereszténység tök más volt.

Az eredeti kereszténységben az ember Isten maga, Fény a Fényből, aki azonos ragyogású Istennel. Ez az eredeti kereszténységben nem „Isten-káromlás“ volt, hanem a legszentebb ima. Mert elismerem, hogy ami képviseli a testemet, az egy darabka Őbelőle. Jézus kéri, legyen a napi imád: „Isten vagyok“. Ez a legszentebb bölcsesség, mert tényleg az vagy!

Isten nemcsak benned van ott, hanem minden teremtett lényben, élőben és élettelenben. Isten benne van a világban. A Világ Isten. Nemhogy nem bűnös, de Fény!

451-ben eldöntötték, hogy Isten a Világon kívül van, de nem a világ maga.

Ha Isten benne van a világban, akkor a világ szent. Egy tiltott szent iratban a Megváltó azt mondja, hogy „Nézzetek föl a Napba, nézzétek az ezüst holdat, simogassatok meg egy fűszálat, tegyétek kezeteiket egy patak vizébe. Isten az, Őt megtalálod mindenütt“. **Az eredeti tanításokban a természet szent volt. Istent mindenütt lehet imádni.**

Jézus soha sem mondta, hogy az ő tanítása érvényteleníti az ókori misztériumokat. Sőt azt mondta, hogy nem azért jöttem, hogy töröljek, hanem hogy beteljesítsek. Jézus az ősi ezotérikus misztériumok megváltója és azokat jött tökélyre emelni, beteljesíteni, szintézisbe emelni kelet és nyugat rendszerét és kozmikus síkra emelni.

Ez volt az ő küldetése.